

En broder berättade följande för mig:

Jag hade en gång en mycket god vän som var diakon från den helige Gerasimos' Lavra. Vid något tillfälle började han att uppträda kyligt emot mig utan att jag förstod varför. När jag frågade honom säga om orsaken sade han: ”Du gjorde det och det.”

Jag försäkrade honom att jag inte hade gjort något sådant, men han svarade: ”Förlåt mig, men jag är inte övertygad.”

Då gick jag till min cell och började rannsaka mitt hjärta för att se om jag hade gjort något sådant, men jag fann ingenting. Men kyligheten med diakonen fortsatte. Då mindes jag de heliga fädernas ord och ändrade mitt tänkesätt något och sade till mig själv:

”Diakonen hyser äkta kärlek till mig, därför tog han mod till sig att säga mig vad han bar i sitt hjärta om mig, så att jag skulle komma till besinning och hädanefter vara på min vakt och inte handla på det sättet.

Men du, min usla själ, som säger att du inte gjorde denna handling — har du inte begått tusentals onda gärningar och glömt dem? Vad gjorde du i går och i förrgår och för tio dagar sedan? Minns du dem? Så även detta har du gjort men glömt det, liksom du gjort det andra som du har glömt.”

Jag reste mig med sådana tankar i sinnet och gick till diakonen för att be honom om förlåtelse och göra ett knäfall inför honom. Men så snart jag knackade på hans dörr, öppnade han den, gjorde ett knäfall först och sade: ”Förlåt mig, för jag blev förledd av demonerna, så att jag hyste misstankar mot dig i den saken. Gud upplyste mig om att du inte har gjort något sådant.”

Diakonen lät mig inte ens förklara, utan sade: ”Det behövs inte.”

Källa: Φωνή των Πατέρων: 13 Αββά Ζωσιμά, Όταν σε αδικούν, I.M. Παρακλήτου Ωρωπος, Αττικής 2018 (Fädernas röst: 13 Abba Zosimas, När någon gör oss orätt. Heliga Parakletens kloster, Oropos, Attika, 2018.)